Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 20 Helsingissä joulukuun 17 p:nä 1938 7:s vuosik.

Kansallinen ja kansainvälinen demokratia.

Hankkiaksemme selvyyttä niistä keinoista, joilla juutalaiset tavoittelevat päämääräänsä — yleismaailmallista juutalaista diktatuuria — kannattaa tutustua juutalaisten menettelytapoihin Saksassa ennen maailmansotaa ja sen jälkeen.

Ei ole epäiltävissä, etteivätkö juutalaiset nyt jo näyttelisi määräävää osaa Amerikassa. Aina presidentti Taftin ajoista alkaen on Bernhard Baruch-niminen juutalainen toiminut Yhdysvaltojen presidenttien neuvonantajana. Hän on nyt presidentti Franklin Rooseveltin neuvoja. Versaillesin pakkorauhaa luotaessa istui Bernhard Baruch — 117 heimolaisensa ympäröimänä — neuvottelupöydän ääressä, presidentti Wilsonin tärkeimpänä neuvonantajana. Erään amerikkalaisen kongressin edessä hän on itse todennut, että "hänellä oli maailmansodan aikana enemmän valtaa kuin kenelläkään muulla henkilöllä", ja että hän tällöin "m. m. sodan aikana hallitsi kaikkia Amerikan aineellisia lähteitä". Hän oli myöskin keskeinen henkilö siinä pörssimiesryhmässä, joka keinotteluillaan vuonna 1929 ryösti amerikkalaisen kansan aivan puhtaaksi. Tuo kokonaisen kansakunnan luomien arvojen keinotteleminen petollisella tavalla vallan harvalukuisen rahamiesryhmän käsiin on täysin verrattavissa siihen rikolliseen inflation aikaansaamiseen, jonka avulla Saksan kansa ryöstettiin puhtaaksi, ja joka oli noiden 118 juutalaisen Versaillessa provosoimien toimenpiteiden ja päätösten seurauksena.

Mitä Englantiin tulee, niin on juutalaisten salaisen vaikutusvallan alainen vapaamuurarius jo kauan hallinnut maan kohtaloita, joskin sen vaikutusvalta on juuri tällä hetkellä Chamberlainin voimakkaan persoonallisuuden ansiosta työnnetty jonkin verran syrjään. Mutta juutalaisen vapaamuurariuden kätyri, entinen ulkoministeri Anthony Eden, tekee kaiken voitavansa Chamberlainin johtaman hallituksen kukistamiseksi. Tässä tarkoituksessa on Eden viime aikoina tuonut eräissä puheissaan ilmi jopa kansallisiakin sävyjä — minkä hän tietenkin on tehnyt ainoastaan kilpailun vuoksi, vaikka hän ei olekaan samassa mielessä kuin Chamberlain kansallismielinen. Englannin suhtautuminen Versaillesin sopimukseen näyttää joka tapauksessa toteen, että se silloin kokonaan seurasi juutalaisten sanelemaa suuntaa.

Ranskaa taas on eräs kirjailija hiljattain sattuvasti kutsunut "Suureksi Synagoogaksi". Onnistuuko nyt Daladier saamaan tässä suhteessa muutoksen aikaan tähän asti seuratussa politiikassa, siinä kysymys, jolla on koko Ranskan tulevaisuudelle ratkaiseva merkitys. Ellei hän nimittäin pysty kukistamaan niitä — juutalaisen bolshevismin johtamia — virtauksia, jotka nyt painavat leimansa Ranskaan, niin siitä seuraa piakkoin samanlainen kansalaissota kuin Espanjassakin — edellyttäen, että Ranskassa yleensä silloin on enää olemassa sellaisia kansallisia voimia, jotka jaksaisivat samaan tapaan kuin Espanjassa nousta taisteluun punaista ruttoa vastaan. Ellei niin olisi asian laita, voisi käydä välttämättömäksi, että muiden maiden täytyy ryhtyä toimenpiteisiin asettaakseen sulun bolshevismin leviämiselle Euroopassa.

Sen vaikutusvallan lisäksi, mikä juutalaisilla jo noissa kahdessa maassa oli, katsoivat juutalaiset asiakseen tavoitella täydellistä ylivaltaa Saksassakin, voidakseen sit-

(Jatk. siv. 2)

Suomen sanomalehtien toimistojen huomioon!

Mikä on „Bnei Brith"?

NELJÄ VAPAAMUURARIUDEN TOSIHENGEN EDUSTAJAA.

LEON BLUM.

Ranskan entinen pääministeri, sosialistijohtaja, pornograafinen kirjailija, asetehtaitten ja Monte Carlon pelihelvetin sekä Parisin porttoloiden omistaja.

LEO TROTSKY.

Neuvostovenäjän puna-armeijan entinen päällikkö, lukemattomien ihmisten teloitusten järjestäjä, 'jatkuvan" maailmanvallankumouksen leppymätön saarnaaja.

BERNHARD BARUCH.

Amerikan aseteollisuuden hallitsija, useampien Yhdysvaltojen valtakunnanpresidenttien neuvoja, Versaillesin pakkorauhan muovailija, innokas maailmansodan lietsoja.

SERGEJ DIMITROFF.

Kominternin ylijohtaja, 'kansanrintaman' alkuunpanija, maailmanvallankumouksen 'Troijan puuhevosen' isä, Tshekkoslovakian Reichenberg'in vapaamuurariloosin suurmestari.

Kuten jo viime numerossamme mainitsimme on vapaamuurariuden toiminta Puolassa hiljattain kielletty ja loosit arkistoineen takavarikoitu. Vapaamuurariloosien salainen perustaminen tai jäsenenä vapaamuurariloosiin kuuluminen rangaistaan Puolassa tästä lähtien pitkäaikaisella vankeudella, ja sitä pidetään valtiota vastaan suunnattuna rikoksena.

Puolassa suljettujen vapaamuurarijärjestöjen joukossa oli muun muassa "Bnei Brith"-niminen järjestö. Sen arkistoainehistoa tarkastettaessa tuli mielenkiintoisia asioita päivänvaloon.

"Bnei Brith"-vapaamuurarijärjestö, jonka keskus on Amerikassa, on JUUTALAISTEN vapaamuurarijärjestö. Sen Varsovassa toimineen loosin arkistosta löydettiin asiakirjoja, jotka todistivat loosin tarkoituksena olevan "Israelin kansan etujen mukaisesti KOKO MAAILMAN JUUTALAISTUTTAMINEN sekä mahdollisimman suuren vaikutusvallan saavuttaminen julkisessa elämässä".

(Jatk. siv. 3)

(Jatk. siv. 1)
ten ryhtyä koko Euroopan bolshevisoimiseen. Juuri juutalaisten käyttämiä menettelytapoja tahdomme tässä suhteessa valaista:

Juutalaisten kyseessäolevat pyrkimykset juurtuvat kaukaiseen menneisyyteen, ja niitä on hoidettu järjestelmällisesti. Suhteellisen harvalukuisuutensa vuoksi eri maiden kantaväestön lukumäärään verrattuna juutalaiset eivät tietenkään ole voineet edes ajatella ylivaltansa saavuttamista avonaista ja niin sanoaksemme laillista tietä (esimerkiksi muodostamalla ääntenenemmistön).

Kun juutalaisten hallitsema vapaamuurarius kukisti Ranskassa kuningasvallan, niin tämä tapahtui sellaisten iskusanojen varjolla, jotka vetivät kansan puolelleen ilman että kansa olisi voinut huomata niissä piilevää vilppiä. Siinä mielessä julistettiin ennen kaikkea ulkonaisesti niin houkuttelevalta näyttäviä iskusanoja "vapaus, tasavertaisuus ja veljeys". Näiden iskusanojen salainen ja todellinen tarkoitus olikin tien avaaminen juuri juutalaisten vapaudelle ja tasavertaisuudelle. Tämä teki heille helpommaksi harjoittaa yhteiskunnallista rappeuttamistyötään, jossa he keinojen valitsemisen suhteen käyttivät paljon suurempaa "vapautta" kuin maiden omat asukkaat, mutta rehellisyyden ja vilpittömyyden suhteen eivät suinkaan noudattaneet viimemainittujen kanssa mitään "tasavertaisuutta". Juutalaisten paljon kehuttu "viisaus" pohjautuu itse asiassa ennen kaikkea heidän siveettömyyteensä.

Nämä iskusanat sulkevat myöskin itseensä aatteen, jota voimme sanoa *"kansainväliseksi demokratiaksi."* Vapaus ja tasavertaisuus nostettaisiin muka huippuunsa "yleismaailmallisen veljeyden" muodossa. Tässä ajatuksessa piilevä vilppi paljastuu helposti, jos sana "demokratia" suomennetaan ja siis puhutaan "kansainvälisestä kansanvallasta", koska silloin heti näkee, että nuo kaksi sanaa ovat toistensa vastakohtia. Tästä näemme myöskin, e t t e i "demokratialla" enää tarkoiteta samaa kuin "kansanvallalla", vaan että juutalaiset ovat todellakin onnistuneeet omaksi hyväkseen saamaan ajatuksemme ja kielenkäyttömme täydelliseen sekasortoon.

On myöskin aivan selvää missä tarkoitukessa juutalaiset ovat tämän tehneet. On näet otettava huomioon, etteivät juutalaiset, kansainvälisyyttä saarnatessaan, ota itseään mukaan laskuun, vaan pitävät sitkeämmin kuin mikään muu kansa juuri omasta kansallisuudestaan kiinni. Heidän yliotteensa perustuukin juuri tähän heidän oman kansallisen vaistonsa voimaan ja tämän voiman säilyttämiseen, silloinkin kun he tarkoituksellisesti ja määrätietoisesti jäävät asumaan kaikkien muiden kansojen keskuuteen hajoitettuina. Tämä vaisto sitoo juutalaiset yhteen eri maiden rajojen yli, mutta samaan aikaan he kehoittavat kaikkia muita olemaan yhteenliittymättä kansallisella pohjalla edes itsekunkin maan rajojen sisäpuolella. Kuta enemmän muut kansat tätä juutalaisten salakavalaa neuvoa seuraavat, sitä varmemmaksi muodostuu tuo juutalaisten yliote, joka h e i d ä n keskuudessaan perustuu juuri heidän oman kansallisen aatteensa voimaan. Tässä mielessä siis juutalaiset yrittävät kaivaa maan muiden kansojen kansallisen itsetietoisuuden alta. Ja saadakseen tässä yrityksessä äänestäjien suuret laumat puolelleen, heittivät juutalaiset työväenluokalle syötiksi luokkataisteluopin, Morduchai-Marx-nimisen juutalaisen vale-tieteellisesti voitelemana.

Kansallinen ja kansainvälinen demokratia.

Sen jälkeen kun juutalaiset olivat saaneet Ranskassa ratkaisevan määräämisvallan käsiinsä, oli heille tärkeätä kukistaa Saksan keisarivalta. Sentähden viljeltiin marxilaista aatetta erikoisen runsaasti juuri Saksassa. Mutta saadakseen Saksassakin riittävästi valtaa oli juutalaisille tarpeellista luoda rikkinäisyyttä Saksan kansan keskuuteen, ei vain luokkataistelun alalla vaan muillakin aloilla. Turvauduttiin vanhaan, koeteltuun keinoon, joka ilmenee sanonnassa: "hallitse hajoittamalla". Vapauden ja kansanvallan ylevät periaatteet väärennettiin määrätietoisesti vallattomuudeksi ja mielivallaksi. "Kansainvälisen demokratian" puoluepeli pantiin alkuun. Saksan sen ajan kehitystä tarkastellessamme huomaamme helposti kuinka ovelasti tätä peliä hoidettiin juutalaisten taholta. Niin pian kuin joku valtiollinen puolue oli kasvanut niin suureksi, etteivät juutalaiset voineet sitä enää täydellisesti hallita, perustettiin heti uusi puolue hieman eroavalla ohjelmalla, ja näitä uusia puolueita johtivat miltei poikkeuksetta — juutalaiset. Oli näet kaikilla keinoilla estettävä, että Saksan kansa k o k o o n t u i s i jonkin suuren, ylevän, kauaskantoisen aatteen merkeissä. Sellainen aate on esimerkiksi juuri *kansan yhteenkuuluvaisuuden* aate eli kansallinen aate, josta nimenomaan juutalaiset itse pitävät lujasti kiinni. Etteivät vaan saksalaiset ryhtyisi tässä suhteessa seuraamaan juutalaisten esimerkkiä, alkoivat juutalaiset kaikilla ajateltavissa olevilla keinoilla tehdä Saksassa kansallista aatetta epäilyksen- ja naurunalaiseksi kaikilla elämän ja kulttuurin aloilla, kuten kirjallisuuden, taiteen, elokuvan ja teatterin aloilla, ja samanaikaisesti perustettiin ahkerasti uusia puolueita erilaisine sosialisine ja taloudellisine ohjelmineen sekä lietsottiin luokkataistelua. Lisäksi yrittivät juutalaiset voimiensa mukaan horjuttaa yhteiskunnallisen elämän siveellisiä perustoja levittämällä hyviä tapoja turmelevaa kirjallisuutta, elokuvia ym. sekä kaikenmoisia sexualipsykoottisia valheoppeja. He luottivat siihen, ettei siveellisesti turmeltunut kansa voisi ajan mittaan vastustaa heidän pyrkimyksiään ylivallan saavuttamiseksi.

Näin luulivat juutalaiset voivansa vähitellen kypsyttää Saksasta hedelmän, joka lankeaisi heidän syliinsä sen jälkeen kun he maailmansodan avulla olivat ensin saattaneet maan kurjuuden valtaan. Tämä juutalaisten politiikka Saksan kansan nälänhädän alaisuuteen saattamiseksi oli niin määrätietoinen, että Saksan talouselämän "diktaattori" maailmansodan aikana, juutalainen Walther Rathenau, aivan tahallisesti esti määrättyjen mahdollisuuksien hyväksikäyttämisen Saksan kansan ravinnonhankinnan turvaamiseksi! Tämä on siksi huomattava asia, että siitä kannattaa joskus julkaista erikoinen kirjoitus.

Saksan kansa ei voinut ajoissa aavistaa eikä oivaltaa sen kohtalolla ja tulevaisuudella pelattua pirullista peliä, jolla juutalaiset ajoivat sitä perikatoa kohti. Se meni sokeasti ansaan, josta oli seurauksena punakapina ja sitten Weimarin tasavallan aikainen marxilainen järjestelmä. Kun juutalaiset olivat siten saaneet jo ratkaisevassa määrässä valtion ohjakset käsiinsä, panivat he toimeen surullisen kuuluisan inflation, jonka avulla saksalaisten yksityisomaisuus aivan valtavassa määrässä riistettiin heiltä ja keinoteltiin juutalaisiin käsiin. Sangen kuvaava on seuraava tapaus, jonka paikkansapitävyyden tämän kirjoittajalla on ollut tilaisuus henkilökohtaisesti todeta: Eräs juutalainen talletti erääseen pankkiin 1.000 Ruotsin kruunua. Hän ei kuitenkaan myynyt, näitä Ruotsin kruunuja, vaan käytti ne ainoastaan Saksan markoissa otetun lainan vakuudeksi. Tällä lainalla hän sitten osti mitä sattui olemaan edullisesti ostettavissa. Muutaman päivän kuluttua oli Saksan markan arvo jo niin suuresti laskenut, että hän tällä samalla vakuudella voi lainata vielä suuren määrän Saksan markkoja entisten lisäksi. Näin hän jatkoi, kunnes hänellä lopulta oli tilaisuus ostaa kokonainen komea kivitalo, ja lisäksi hän omisti yhä edelleen nuo 1.000 Ruotsin kruunua! Saksan yleisö, joka ei ymmärtänyt, että tähän peliin oli tahallisesti ryhdytty sen riistämiseksi, toivoi päivä päivältä, että rahan arvon laskusuunta päättyisi ja siinä toivossa se myi kaikki, mitä vain oli myytävää, jokapäiväisen leivän hankkimiseksi. On oltava tästä määrätietoisesta riistosta selvillä voidakseen oikein arvostella sitä siihen verrattuna pientä sakkoa, joka nyt on Saksan juutalaisilta vaadittu. Itse asiassa on näet nyt vain kysymys siitä, että pieni osa riistetyistä arvoista palautetaan Saksan kansalle, jolta ne oli riistetty.

Juutalaisten Saksassa saavuttama valta-asema, joka teki heille tällaisen riiston mahdolliseksi, perustui siis siihen, että he olivat määrätietoisesti hävittäneet saksalaisilta kansallisen yhteenkuuluvaisuuden tunteen, mutta samanaikaisesti pitäneet yhtä määrätietoisesti o m a s t a yhteenkuuluvaisuuden tunteestaan kiinni.

Kaikki puoluekarsinoihin perustuvat "demokratiat" ovat olemukseltaan samanlaista juutalaishenkistä alkuperää. Ja kaikki hyökkäykset sellaisia ryhmiä vastaan, jotka jossakin maassa pyrkivät kansan eheyttämiseen ja puoluehengen vahingollisuuden paljastamiseen, ovat siis juutalaishenkisen, kansainvälisen "demokratian" palvelemista. Sellaiseen ei meidän ole syytä ainakaan Suomessa ryhtyä. Suomalainen ei ole milloinkaan ollut juutalaishenkinen eikä juutalaishengelle suopea. Vain marxilaisuuden maahamme tuomisen ohella sai juutalainen henki jalansijaa maassamme, mikä johti mm. punakapinaan, sillä sen takana oli meillä yhtähyvin kuin Venäjälläkin juutalainen propaganda.

Koska on parasta lyödä vastustajansa hänen omilla aseillaan, niin Hitler alkoikin taistelun juutalaista kansainvälistä "demokratiaa" vastaan herättämällä kansansa kansalliseen itsetajuntaan. Näin syntyi ainoa todellinen *kansanvalta* — sellainen kansanvalta, jossa *itse kansa* ohjaa kohtaloaan eikä jätä ohjaksia vierasveristen aineksien käsiin, — toisin sanoen *kansallinen kansanvalta.* Ja koska ei voida loppumattomiin vaatia kansalta, että se tyytyisi tekemään alipalkittuja renkipalveluksia kapitalisteille — s. o. juutalaisille, jotka ovat riistokapitalismin tärkeimmät edustajat — niin Hitler ei halunnut tarjota kansalle kiviä leivän asemesta, niinkuin Weimarin tasavallan aikana oli tehty, ja sentähden hän liitti kansalliseen liikkeeseensä myöskin tosi-sosialistisen (s. o. yhteishyvään pyrkivän) liikkeen. Tämä viimemainittu erosi valhe-sosialismista yhtä paljon kuin hänen kansallinen kansanvaltansa erosi juutalaisesta kansainvälisestä valhe-"demokratiasta". Ja lukuunottamatta Italiaa, jonka kehitystie on ollut samankaltainen, ei mikään maa voi tänään viitata sellaisiin tuloksiin juuri työtätekevien aseman parantamisen suhteen kuin Saksa, eikä missään ole tehty niin paljon kuin siellä työtätekevien aseman yhteiskunnassa viihtyisämmäksi muuttamisen suhteen. Hedelmästä puu tunnetaan, ja tämä pitää paikkansa myöskin kansainvälisen valhe-demokratian ja kansallis-sosiaalisen kansanvallan suhteen.

Viitatkaamme lopuksi vielä muutamin sanoin siihen, minkälaisilta kansainvälisen valhe-demokratian hedelmät näyttäisivät siinä tapauksessa, että juutalaisten kansainvälinen diktatuuri toteutuisi heidän unelmansa mukaisessa muodossa. Mihin juutalainen diktatuuri pyrkii, siitä näemme selvät esimerkit maassa, jossa se on jo päässyt valtaan, nimittäin Neuvostovenäjällä. Raivatakseen kaikki todelliset tai mahdollisetkin vastustajansa tieltään pois on juutalainen johto Venäjällä yksinkertaisesti murhannut koko sikäläisen entisen johtavan luokan. Saadakseen käsiinsä kaikki maan rikkaudet on juutalainen ottanut haltuunsa m. m. kaikki kultavarastot, siitä huolimatta olivatko ne yksityisten vai kirkkojen ja luostarien hallussa. Ja koska juutalaisella ei ollut Venäjällä mitään Kristusta ristiin naulittavana, niin hän on ainakin järjestelmällisesti polttanut ja hävittänyt kaikki kirkot — aivan niinkuin nyttemmin on ollut asian laita puna-Espanjassakin. Näitten hirmutöiden suorittajia kutsuvat nyt meillä "Svenska Pressen", "Suomen Sosialidemokraatti" y. m. "kansanrintamalehdet" muka "hal-

Suomen sanomalehtien toimistojen huomioon!

(Jatk. edell. siv.)

M.m. löydettiin loosin arkistosta vapaamuurariveli, Varsovan yliopiston professori, juutalaisen S a l a b a n'in laatima kirjanen, jossa kirjaimellisesti sanotaan: "Juutalaisuuden tehtävänä on levittää profeettain opin kunnioittamista. Kansojen veljeskunta on vietävä voittoon. Tulemme poistamaan yltämme vuosisatojen patinan (vaskenhomeen) sekä vuosisatoja kestäneiden vaelluksiemme aikana kaikissa maissa meihin kasaantuneen tomun. Sinne, missä nyt elämme, tulemme jäämäänkin, mutta emme halua siellä enää kärsiä."

Varsovan "Bnei-Brith"-loosin jäsenluettelossa oli 190 nimeä, joiden joukossa etupäässä rabbiinien, yliopiston professorien, asianajajien, pankkiirien, suurkauppiaiden ja teollisuuslaitosten omistajien nimiä. Joukossa oli huomattava määrä kastettuja juutalaisia, eikä ainoastaan Mooseksen uskoon kuuluvia juutalaisia. Tästä näemme jälleen, ettei juutalainen luovu olemasta juutalaisena eikä työskentelemästä ennen kaikkea oman kansansa tarkoitusperien puolesta siinäkään tapauksessa, että hän muodollisesti sanoutuu juutalaisesta uskonnostaan irti ja on muka sitten olevinaan esimerkiksi "puolalainen" taikka vaikkapa "suomalainen".

Loosin omistamat varat todettiin melkoisiksi, ne nousivat useampaan sataantuhanteen zlotyyn, mikä on useampia miljoonia suomenmarkkoja. Nämä rahat käytettiin etupäässä Varsovan juutalaisen tiedelaitoksen tukemiseen, minkä lisäksi tälle laitokselle oli hankittu myöskin Puolan valistusministeriöltä runsaasti apurahoja, joiden määrä vuonna 1933—34 oli 22.500 zlotya (noin kaksisataatuhatta markkaa).

Varsovan "Bnei Brith"-loosin ohella toimi Puolassa vielä 16 muuta "Bnei Brith"-loosia, jotka Puolan viranomaiset ovat nyt niinikään sulkeneet ja takavarikoineet niiden omaisuuden. "Bnei Brith"-maailmanjärjestössä kutsuttiin Puolaa sen "kolmanneksitoista alueeksi", ja yhteensä tuon maailmanjärjestön alueiden lukumäärä on 16.

"Bnei Brith"-vapaamuurarijärjestö on kaikista vapaamuurarijärjestöistä sikäli tärkein ja vaikutusvaltaisin, että sen jäsenillä on e r i k o i s o i k e u s vierailla kaikissa maailman muissa vapaamuurarilooseissa. Tästä näkee kuinka vähän se merkitsee, etteivät kaikki vapaamuurariloosit ota juutalaisia vastaan o m i k s i jäsenikseen. Nyttemmin kuitenkin useimmat loosit ottavat myöskin juutalaisia jäsenikseen.

Koska "Bnei Brith" on julkisesti tunnettu järjestö, josta tiedetään, että se on juutalaisten varsinainen oma vapaamuurarijärjestö, niin juutalaisten vaikutusvalta koko maailman vapaamuurariuteen on jo sinänsä selvästi todettu ja kiistämätön. On kuitenkin olemassa vielä tärkeämpi ja vaarallisempi yhdysside juutalaisuuden ja vapaamuurarijärjestöjen välillä, nimittäin niin sanotut "näkymättömät asteet".

Useimmissa vapaamuurarijärjestöissä on asteiden lukumäärä virallisesti 33 (ruotsalaisessa järjestelmässä vain 11). Näitten "näkyvien" asteiden yläpuolella ovat nuo "näkymättömät" asteet. Ne pidetään erittäin ankarasti salassa, ei ainoastaan suurelta yleisöltä vaan myöskin alhaisempien asteiden veljiltä. Kuvaavaa on, että näkymättömien ja korkeimpien asteiden vapaamuurariveljet ovat joskus ryhtyvinään uudelleen loosien jäseniksi, muka alokkaina, joten he voivat seurata alhaisempien asteiden vapaamuurarien toimintaa ja vaikuttaa heihin, ilman että viimemainitut voivat edes aavistaa kuinka todellisuudessa on asian laita.

Näin on selitettävissä miten on mahdollista, että useimmat melko korkeidenkin asteiden vapaamuurarit voivat niin tarmokkaasti väittää ja vannoa, ettei h e i d ä n loosinsa millään tavalla muka harrasta mitään politiikkaa. Poliittiset tehtävät maailman juutalaisuuden vaikutusvallan suurentamiseksi ja juutalaisen kansan etujen ajamiseksi hoitavat nimittäin etupäässä nuo "näkymättömien" asteiden veljet, joiden olemassaolostakaan eivät "tavalliset" vapaamuurarit juuri tiedä yhtään mitään. Viimemainitut joutuvat siis useimmiten olemaan vain sokeina välikappaleina itse edes sitä tietämättä. NYT, KUN TÄMÄKIN SEIKKA ON PALJASTETTU, ON HEIDÄN SYYTÄ HERÄTÄ! Sillä tämän paljastuksen jälkeen he eivät ole enää oikeutettuja vetoamaan tietämättömyyteensä. Heidän tulee myöskin muistaa, etteivät heidän yläpuolellaan olevat veljet valansa vuoksi saa kertoa heille mitään siitä, minkä he ovat vannoneet pitävänsä salassa, joten he voivat saada tietää totuuden ainoastaan takavarikoitujen loosien arkistoainehistosta — jos he tämän uskaltavat! On todellakin sääli heitä! Ja kuitenkin täytyy meidän tässä yhteydessä vielä huomauttaa heille, että vapaamuurarit ovat ennen nykyisiä paljastuksia myöskin itsepintaisesti kieltäneet miltei kaiken sen, mikä on nyt jo paljastettu, mikä todistaa, ettei vapaamuurarien sanoihin voi luottaa. Ja se on seikka, joka todellakin antaa sekä itse vapaamuurareille että koko kansallemmekin paljon ajattelemisen aihetta.

On myöskin aivan silmiinpistävä ilmiö, että juuri nyt, kun voimakkaat juutalaisvastaiset virtaukset ovat miltei kaikissa maissa toimimassa, juuri vapaamuurarius on samanaikaisesti joutunut ahtaalle maassa toisensa jälkeen. Tämäkin todistaa selvästi, että juutalaisuus ja vapaamuurarius toimivat kaikkialla käsi kädessä, vapaamuurariuden ollessa juutalaisen rahavallan tärkeänä välikappaleena.

Maamme itsenäisyyden ja poliittisen niinkuin taloudellisenkin riippumattomuuden säilyttämisen (oikeastaan: s a a v u t t a m i s e n) nimessä on välttämätöntä, että meidän maamme nyt vihdoinkin seuraa Unkarin, Saksan, Italian, Puolan, Turkin, Tshekkian, Slovakian ja kansallisen Espanjan esimerkkiä ja kokonaan lakkauttaa vapaamuurarijärjestöjen toiminnan maassamme, takavarikoi niiden arkistot ja varat ja saattaa niiden jäsenluettelot ja muut salaisuudet k o k o S u o m e n k a n s a n t i e t o o n.

Niille, joista edelläesitetyt tiedot eivät vielä näytä riittävän vakuuttavilta, annamme vielä seuraavat lisätiedot:

"Bnei Brith" merkitsee hebreankielellä "Testamentin pojat". Järjestö perustettiin lokakuun 13 päivänä 1843 New Yorkiin. Sen keskus oli sittemmin jonakuna aikana Illinoisin osavaltion Cincinnatin kaupungissa, mutta nyttemmin se on siirretty Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen poliittiseen keskukseen, Washingtoniin. Weimarin tasavallan aikana, jolloin poliittinen ylivalta Saksassa oli juutalaisten käsissä, oli Bnei Brith-järjestön jäsenten lukumäärä Saksassa noin 14.000 henkilöä.

Bnei Brith-järjestössä suunniteltiin, ja sieltä käsin lietsottiin m.m. Venäjän, Meksikon, Unkarin ja Espanjan bolshevistiset vallankumoukset. Sieltä käsin pyrittiin saamaan bolshevismi valtaan Itävallassa ja Tshekkoslovakiassa.

Bnei Brith-järjestön huomattavimmista jäsenistä mainittakoon L e o n B l u m, L e o T r o t s k y ja Yhdysvaltojen sotateollisuuden hallitsija, B e r n h a r d B a r u c h, useampien presidenttien neuvonantaja ja maailman luultavasti innokkain sodanlietsoja.

Siltä varalta, että joku mahdollisesti olettaisi vain Bnei Brith-järjestön harrastavan tällaista politiikkaa, kerromme vielä seuraavan tapauksen Tshekkoslovakiasta: Kun viranomaiset Reichenbergissä takavarikoivat "Zu den drei Welt-Kugeln"-nimisen vapaamuurarijärjestöön kuuluvan sikäläisen loosin, niin he löysivät sieltä m.m. loosin lomakkeille kirjoitetun kuitin, jossa oli sen s u u r m e s t a r i n kuva. Ja tämä kuva esitti — D i m i t r o f f i n — kominternin johtajan, maailmanvallankumouksen tärkeimmän lietsojan kasvonpiirteitä.

Mistähän lienee "Siniristi" ammentanut tällaiset tiedot, ajattelee ehkä tämän lukija, ja lieneeköhän niihin luottamista? Kenties ne ovat vain jonkun toimittajan mielikuvituksen tuotteita, taikka vaikkapa jonkun saksalaisten "natsien" propagandatoimiston levittämiä huhuja?

Tässäkin suhteessa olemme tiiaisuudessa antamaan lukijoillemme t ä y d e n s e l v y y d e n:

Olemme tehneet pienen kokeilun, *jonka jokainen maassamme ilmestyvän lehden toimitus voi helposti jäljitellä,* mikäli se h a l u a a kerrankin antaa lukijoilleen oikean kuvan nykyaikamme maailmantapahtumien todellisesta taustasta. Kirjoitimme erääseen Sveitsissä — Genevessä — sijaitsevaan "Argus der Presse"-nimiseen toimistoon, joka tilauksesta toimittaa sanomalehti-leikkeleitä tilaajan määräämältä alalta tai määräämiltä aloilta. Sen osoitteen olimme saaneet aivan sattumalta sen johdosta, että se oli toimittanut urheilu-uutisen eräälle Suomessa ilmestyvälle aikakauslehdelle. Me tilasimme 17:— Sveitsin frangilla 50 kpl. vapaamuurariutta koskevia sanomalehtileikkeleitä. Leikkeleitä tuli, ja niitä oli m.m. Ranskan, Sveitsin, Saksan, Puolan, Tshekkoslovakian, Italian, Belgian, Unkarin ja Espanjan lehdistä. Nämä leikkeleet ovat toimituksessamme edelleenkin tallella, ja niistä ovat tässä esittämämme tiedot kootut.

Mikä oli vielä vain muutamia vuosia sitten salaperäisyyden tiheään verhoon kätkettynä, siitä kirjoittaa nyt jo aivan avoimesti m a a i l m a n l e h d i s t ö, sikäli kuin se on juutalaisuuden välittömästä ja välillisestä ylivallasta vapautettu.

Mutta miten lieneekään tämän asian laita meillä ja yleensä "skandinaavisen orientoitumisen" maissa? Prahan loosit salakuljettivat arkistonsa — Tukholmaan. Latvian ulkoministeri, Munters, kävi hiljattain Tukholmassa saamassa "ylennyksen". Saksalaiset loosit yrittivät aikanaan "pelastaa" arkistonsa — Tukholmaan. Ja meidänkin "veljemme" käyvät ahkerasti Tukholmassa "ylennyksiä" saamassa. Tukholmalaiset veljet kävivät hiljattain Viipurissa "avustamassa" Tyrgilsloosin juhlamenoissa.

Ranskassakin alkaa nyt jo Bnei Brithin valta horjua. Pohjola on nyt Juudan viimeinen valtti. — *Silmät auki, Suomen kansa!*

---

lituspuolueeksi", ja niitä, jotka haluavat palauttaa järjestyksen ja kurin, he kutsuvat "kapinallisiksi". Kyllä silloin on jo läpinäkyvää, minkä hengen lapsia nuo lehdet itse asiassa ovat.

Lisäksi ovat juutalaiset saaneet Venäjällä aikaan täydellisen vallattomuuden sukupuolielämän alalla — voidakseen, Talmud-oppinsa mukaisesti, pitää kaikki venäläiset naiset "vapaana riistanaan".

Sellaiset ovat kansainvälisen "demokratian" lopulliset hedelmät, ja ne kypsyvät vastustamattomasti siitä yksinkertaisesta syystä, että *sen johtomiesten keskinäinen kilpailu pakoittaa heidät aina kasvavassa määrässä hakemaan itselleen kannatusta vetoamalla ihmisten alhaisimpiin vaistoihin.* Tätä vastaan kaikki teoreettiset — ja useimmiten sitä paitsi vilpilliset — "moraalisaarnat", joilla väitetään muka voitavan "parantaa ja jalostaa" tätä valhedemokratiaa "sisältäpäin" eli "sen omissa puitteissa", ovat tietysti kokonaan voimattomat ja ainoastaan silmien lumeeksi tarkoitetutkin.

On siis aika kansamme lopulta herätä näkemään ketä se tällä itselleen turmiollisella tavalla palvelee ja lakata parjaamasta Saksassa vallitsevaa todellista kansallista kansanvaltaa, joka kelpaa velvoittavaksi esimerkiksi mille kansalle tahansa.

Y. W. J.

MISTÄ ON KYSYMYS?

Sisäpolitiikkamme keskeisimpänä kysymyksenä on nyt ilmennyt kysymys IKL:een mahdollisesta lakkauttamisesta.

Kysymyksellä on kaksi puolta: aatteellinen ja käytännöllinen.

Aatteellisesti on kysymys nykyisen valtiomuodon säilyttämisestä muuttumattomana taikka sen muuttamisesta IKL:een edustamaan suuntaan. Emme tässä aio kajota itse tuon kyseessä olevan muutoksen luonteeseen ja olemukseen. Se on tavattoman laajakantoinen kysymys, jota ei voida lyhyessä kirjoituksessa riittävän perusteellisesti käsitellä. Korostamme vain, ettei näin laajaa ja kauaskantoista kysymystä ole mitenkään lupa jättää hallinnollisten elinten huoleksi. Päin vastoin on tämä kysymys ennen kaikkia muita juuri sellainen, jota kansanvaltaisessa maassa on käsiteltävä ja pohdittava mahdollisimman julkisesti, niin että jokaisella Suomen kansalaisella on tilaisuus verrata toisiinsa kaikkia siinä esitettyjä ajatuksia ja niitten perusteella muodostaa asiasta oma, vapaa mielipiteensä. Päin vastainen menettelytapa merkitsisi, että kansan vapaa harkintavalta asetetaan holhouksen alaisuuteen ja että joku vallassa oleva ryhmä pidättää itselleen sellaisen vapaan sanan sensureerausoikeuden, jonka avulla se voi estää kansan pääsemästä edes tietoiseksikaan ajatussuunnista, jotka eivät ole juuri tälle vallassa olevalle ryhmälle edullisia!

Kysymyksen käytännöllisen puolen suhteen on oltava selvillä siitä, että se on osaksi sisäpoliittista ja osaksi ulkopoliittista laatua. Ja molemmissa suhteissa asia on siksi tärkeä, että siitä täytyy nyt puhua aivan selvästi ja kainostelematta:

Huolimatta siitä kaikesta mikä ehkä on tämän asian yhteydessä silmien lumeeksi esitetty, on jokaiselle järkevälle kansalaiselle selvä, että sisäpoliittisesti nyt pyritään IKL:een toiminnan lopettamiseksi *vaalitaktillisista* syistä. Sosialidemokraateilla on nyt eduskunnassa 83 edustajaa ja IKL:llä 14. Saadakseen ehdottoman enemmistön ja siis koko valtiovallan käsiinsä, tarvitsisi IKL 87 edustajaa lisäksi, kun taas sosialidemokraatit tarvitsisivat siihen vain 18 edustajaa lisäksi. Ei voida tietysti olettaa, että entiset IKL:een jäsenet tulisivat ilman muuta äänestämään sosialidemokraattien ehdokkaita ensi vaaleissa, kun he eivät olisi enää tilaisuudessa äänestämään omia miehiään. Mutta lyömällä nyt rikki IKL:een vaalipropagandakoneiston ja tekemällä innokkaimmille vastustajilleen mahdottomaksi luoda ennen vaaleja uutta, riittävän tehokasta vaalikoneistoa, lisätään epäilemättä juuri sosialidemokraattien mahdollisuuksia harjoittaa entistä tehokkaampaa vaalipropagandaa. Ja kun tiedetään, kuinka paljon propaganda vaaleissa merkitsee — sehän näyttelee siinä yhtä ratkaisevaa osaa kuin mainonta kaupan alalla — niin on ilman muuta selvää mistä nyt on oikeastaan kysymys. Mitä taas sosialidemokraattinen ehdoton enemmistö merkitsee ja mihin se johtaa, on jo kerran tässä maassamme nähty ja kokeiltu. Sitä vastoin ei ole mitenkään ajateltavissa, että IKL voisi ensi vaaleissa saada kokonaista 87 edustajaa entisten 14 edustajansa lisäksi. On siis ilman muuta selvää miltä taholta voi nyt ylimalkaan olla olemassa joku todellinen "diktatuurivaara".

Täällä esitetty näkökanta on jo muiltakin tahoilta tuotu meillä julki, joskin hyvin varovaisien viittauksien muodossa. Asian ulkopoliittisesta puolesta ei sen sijaan ole kirjoitettu vielä yhtään mitään. Ja kuitenkin juuri asian ulkopoliittinen tausta on ehkä vielä arveluttavampi ja maamme itsenäisyydelle ja poliittiselle vapaudelle vaarallisempi kuin konsanaan sen sisäpoliittinen puoli.

Tiedämme että Moskovasta käsin pyritään levittämään bolshevismia kaikkiin maihin ja keinoilla millä tahansa. Vuonna 1918 hyökättiin siinä tarkoituksessa Suomeen. Vuonna 1919 hyökättiin samassa tarkoituksessa Puolaan. Vähän myöhemmin pantiin vallankumoukset toimeen Unkarissa ja Bayernissa. Tshekkoslovakiasta muodostettiin bolshevistinen tukikohta. Espanjassa saatiin aikaan kansallissota. Virossakin tapahtui bolshevistinen kapinayritys. Bolshevististen pyrkimyksien päämajaksi länsi-Euroopassa on tehty Pariisi. Siellä yritettiin juuri nyt panna toimeen yleislakko. Pariisin ja Moskovan välillä on poliittinen liitto, ja huomattavat piirit Ranskassakin ovat edelleenkin tämän liiton ylläpitämisen kannalla.

Kaikki edellämainitut yritykset Euroopan bolshevismin ikeen alle saattamiseksi ovat epäonnistuneet, paitsi juuri, että Moskovan ja Pariisin välinen liitto on edelleenkin olemassa. Rooman—Berlinin akseli on kuitenkin nyt asettautunut Euroopan kartalle Ranskan ja Neuvostoliiton pääkaupunkien suoranaisen yhdystien poikki. Läheistä suhdettaan voivat nuo kaksi bolshevististen pyrkimysten keskustaa siis nyt enää ylläpitää ainoastaan *etappitietä*, ja ainoa heille käyttökelpoinen etappitie kulkee *Pohjolan* kautta.

Juuri Pohjola on siis juutalais-vapaamuurarilais-marxilaisen kolmiliiton *viimeinen valtti*. Tshekkiläisen tukikohdan menettämisen jälkeen merkitsee tämä valtti tuolle kolmiliitolle vielä entistä enemmän. Se on sen viimeisenä toivona.

Tämän kolmiliiton tärkeimmät vastavoimat ovat kaikkien maiden isänmaalliset, kansalliset piirit. Niin kauan kun nämä piirit saavat vapaasti toimia ei tuon kolmiliiton asema ole sen mielestä riittävästi varmennettu. Siinä ulkopoliittinen syy, minkätähden nyt pyritään lopettamaan ja hajoittamaan IKL.

Tämän kirjoituksen puitteisiin ei kuulu kannanotto IKL:een pyrkimyksiin sellaisinaan eikä sen työskentelemistapaan. Siitä olemme ennen kirjoittaneet ja tulemme ehkä tulevaisuudessakin kirjoittamaan omalta, riippumattomalta kannaltamme. Haluamme tässä vain korostaa kahta ratkaisevan tärkeätä seikkaa, täällä esitetyn perustelumme pohjalla, nimittäin:

1. Kysymys Suomen valtiomuodosta ja siinä mahdollisesti tarpeellisista muutoksista on asia, jonka arvostelu ja ratkaisu aivan erikoisen suuressa määrässä kuuluu kansamme kokonaisuudelle, ja jossa siis sanan on oltava ehdottomasti vapaan — edellyttäen, että keskustelu ja toiminta pysyy voimassa olevien lakien puitteissa. Eikä Suomen kansalla ole mitään syytä ryhtyä tässä asiassa vapaaehtoisestikaan rajoittamaan omaa täysivaltaisuuttansa, säätämällä tilapäisiä tai pysyväisiä poikkeuksellisia lakeja määrättyjen ajatussuuntien tukahduttamiseksi. Suomen kansaa on pidettävä jo niin poliittisesti kypsänä ja harkintakykyisenä, ettei se ole tässä suhteessa minkään holhouksen tarpeessa. Ei IKL enempää kuin mikään muukaan suhteellisen pieni vähemmistöryhmä kykene johtamaan yleistä mielipidettä maassamme siinä määrin harhaan, että kansamme lain säätämällä äänten määräenemmistöllä tulisi äänestämään sellaisten valtiomuodon muutoksien puolesta, jotka olisivat sille itselle vastenmielisiä tai tuhoisia. Ja jos taas kansan määräenemmistö todellakin asettautuu joidenkin melko mullistavienkin uudistuksien kannalle, niin tämä vaan todistaa, että ne, jotka nyt niin kovasti — ja luultavasti ennen kaikkea oman valta-asemansa säilyttämisen kannalta — pelkäävät noita uudistuksia, ovat aivan yksinkertaisesti olleet — väärässä!

2. Ulkopoliittinen tilanne on nyt sellainen, ettei ole syytä hajoittaa niitä jo järjestettyjä piirejä, jotka ennen kaikkia muita edustavat puolustusvalmiutta ja uhrivalmiutta maamme itsenäisyyden puolesta. Ja ainakaan siinä suhteessa ei kukaan voi epäillä IKL:että. Jo tämä syy sellaisenaan riittää sen toiminnan jatkamisen sallimisen perusteluksi. Aatteellisista ja ohjelmallisista kysymyksistä kyllä meidän kansanvaltaisessa maassamme tarpeen vaatiessa selviydytään tyydyttävästi julkisen keskustelun ja kansamme poliittisen täysivaltaisuuden pohjalla.

Kansanrintaman nimellä tunnetulla ryhmityksellä on tällä haavaa kansanedustuslaitoksessamme ainakin 136 edustajaa IKL:een edustaman uuden valtiollisen ja aatteellisen suunnan 14 edustajaa vastaan. Jos nyt tuo niin suunnattoman paljon suurempi ryhmä ei katso voivansa kestää tämän suhteellisesti pienemmän ryhmän arvostelua, ellei se saa julistettua tuota arvostelua laittomaksi, niin onhan se jo paksua! Se on ensinnäkin ennen kuulumaton oman henkisen köyhyyden merkki, ja lisäksi se on Suomen kansan terveen arvostelukyvyn mitä julkeinta loukkaamista.

Käsitellessään Suomen hallituksen IKL:eeseen kohdistuneita toimenpiteitä, on NYA DAGLIGT ALLEHANDA-niminen tukholmalainen lehti tuonut julki ajatuksen, että ne olisivat ennen kaikkea johtuneet IKL:een "skandinaavialaista orientoitumista vastustavasta asenteesta".

Tämä on siksi huomiotaherättävä väite, että sitä on syytä lähemminkin tarkastaa. Tärkeätä on varsinkin todeta nimenomaan *missä mielessä* lehti katsoo IKL:een vastustavan tuota nyt niin muodissa olevaa "orientoitumista". Tarkoittaako NYA DAGLIGT ALLEHANDA, että IKL on ottanut tuon asenteen kielipoliittisista syistä, muka peljäten, että läheiset suhteet Ruotsiin antaisivat Suomen ruotsinkieliselle kansanosalle "tuulta purjeisiin"? Vai luuleeko lehti, että IKL muka aivan ylimalkaisesti ja periaatteellisesti vastustaisi hyvien suhteitten ylläpitämistä läntiseen naapurimaahamme? Vai onko ehkä olemassa vielä joku kolmas syy IKL:een asenteeseen?

Sellainen on.

Olemme puolestamme varmat siitä, että IKL pitää kielikysymystämme kokonaan Suomen sisäisenä asiana, ja että IKL ainakin yhtä hartaasti kuin mikä muu ryhmä tahansa maassamme pitää läheisten suhteitten ylläpitämistä Ruotsiin erikoisen suotavana. Sen kielteinen asenne nykyisiin "orientoitumis"-puuhiin johtunee kokonaan näitten pyrkimysten *erikoisluonteesta*. Tämä erikoisluonne on nimittäin sellainen, että Pohjoismaiden täydellisen puolueettomuuden säilyttämistä käytetään siinä vain syöttinä, vain harhaanjohtavana kilpenä. Ratkaisevan vaikutusvaltaisten piirien salainen ja todellinen tarkoitus on sitä vastoin käyttää Suomea juutalais-vapaamuurarillisen maailmanpolitiikan välikappaleena taistelussa Italian ja Saksan edustamaa uudenaikaista suuntaa vastaan. Ruotsiahan hallitsevat marxilaiset ja vapaamuurarit. Marxilaisia ja vapaamuurareita hallitsevat juutalaiset. Pohjoismaat muodostavat ainoan jäljelläolevan käyttökelpoisen yhdystien Moskovan ja Länsi-Euroopan juutalaisten valtakeskuksien välillä. Sen aukipitäminen on juutalaisille, marxilaisille ja vapaamuurareille asia, josta heidän lopullinen voittonsa tai tappionsa koko maailmassa voi riippua.

IKL ei tahdo, että Suomea käytettäisiin tuollaista meille vierasta tarkoitusperää varten. *Ainoastaan tässä mielessä* voidaan sanoa IKL:een olevan "skandinaavialaista orientoitumista vastaan", eikä missään muussa mielessä. Ja sen tietää kyllä myöskin NYA DAGLIGT ALLEHANDA. On sillä siksi hyvät tietolähteet. Lehti on siis julkituomalla ajatuksellaan todistanut, että me olemme tässä kirjoituksessamme tulkinneet *oikein* IKL:eeseen kohdistuneitten toimenpiteitten ulkopoliittiset syyt. Olemme lehdelle siitä kiitollisia.

Kun raastuvanoikeus ei katsonut voivansa vahvistaa sisäasiainministerimme toimenpiteitä, huudettiin kotimaisessa lehdistössämme kilvan: "Katsokaa nyt kuinka hyvä demokratiamme on, se kun ei salli painovapauteen kajoamista!" Muistuu pakostakin mieleen tarina ketusta ja pihlajanmarjoista! Totuushan on, että sisäasiainministeri yritti kukistaa IKL:een *diktaattorimaisella* tavalla, ja sai siinä eduskuntamme enemmistön tuen. Halu

Kansanvallan, oikeuden ja vapauden turvaaminen.

Sisäasiainministeri Kekkosen toimenpide IKL:n lakkauttamiseksi on hänen "DEMOKRATIAN ITSEPUOLUSTUS"-nimisessä teoksessaan julkituodun ajatussuunnan käytännöllinen ilmaisu. Mainitun kirjan 43:lla ja 44:llä sivulla näet sanotaan:

Mutta demokraattinen vähemmistösuoja vaatii, että kaikki valtiossa esiintyvät mielipidesuunnat ja valtiolliset ryhmät, niin vastakkaisia kuin niiden pyrkimykset ja päämäärät saattavatkin olla, lähtevät yhdessä suhteessa kaikki samalta pohjalta: että ne jokainen enemmistöön päästessään kunnioittavat sitä vapautta, joka niille itselleen teki mahdolliseksi enemmistöön pääsyn, s.o. kaikkien osapuolten tulee noudattaa sovittuja pelin sääntöjä. Kaikkien demokratian vallitessa toimivien ryhmien tulee hyväksyä se periaate, että ne enemmistönä ollessaan tulevat laillisesti turvaamaan vähemmistöjen valtiolliset oikeudet ja tekevät niihin käsityskantansa ehkä vaatimia muutoksia vain laillisia muotoja noudattaen. Vähemmistö, joka ei tätä rajoitusta hyväksy, ei ole oikeutettu nauttimaan sitä suojaa, jonka demokratia vähemmistöille tarjoaa.

Tämän ajatussuunnan pätevyyttä arvosteltaessa täytyy ensiksi kysyä: Mikä on demokratia? Tuohon kysymykseen antaa kirjoittaja itse k.o. kirjansa 24:llä sivulla seuraavan, sangen epämääräisen vastauksen:

Demokratia ei ole mikään prototyyppi, se ei ole pysyväinen, ei aina sama, vaan alinomaisten vaihtelujen, alinomaisen käymisen ja kehityksen alainen. Siksi demokratiasta on niin vaikea antaa muodollisesti täsmällistä määritelmää.

Tekijä siis vaatii kaikkien ehdotonta pysymistä puitteissa, jotka ovat alituisesti vaihtelevia ja vaikeasti määriteltävissä. Koska on kuitenkin aivan ilmeisesti mahdotonta pysyä määrittelemättömissä puitteissa, niin nuo puitteet on tietenkin vaikeuksista huolimatta jollakin tavalla määriteltävä, ja silloin meidän täytyy kysyä: Kuka ne määrittelee? Siihen tekijä antaakin selvän vastauksen teoksensa 19:llä sivulla, jossa sanotaan:

Suomen hallitusmuoto ilmentää kansan täysivaltaisuuden 2. §:nsä säännöksellä: "Valtiovalta Suomessa kuuluu kansalle".

Kuinka kansa voi tämän oikeutensa toteuttaa demokratian puitteiden määrittelemistä koskevassa kysymyksessä? Sitä voidaan ajatella tapahtuvaksi monella eri tavalla. Mutta niin kauan kuin pysymme tekijän vaatimuksessa voimassa olevien pelin sääntöjen noudattamisesta, niin sen tulee tapahtua käyttämällä hyväkseen sanan vapautta ja äänioikeutta.

Ja koska kerran kansa on, ja sen on oltava, täysivaltainen, niin siitä seuraa, että ainoastaan kansa itse on oikeutettu rajoittamaan minkä tahansa kansalaisen tai kansalaisryhmän sanan vapautta ja äänioikeutta, mikä tapahtuu säätämällä vastaavia lakeja. Niitten demokratian puitteiden määritteleminen, joita esimerkiksi vapaa sana ei saa ylittää, kuuluu siis yksinomaan itse kansalle, eikä siis esimerkiksi sisäasiainministeri tai oikeusministeri saa ryhtyä rajoittamaan vapaata sanaa millään muulla .tavalla kuin sovelluttamalla siihen jo voimassa olevia lakeja.

Jokaisen lain sovelluttaminen on kuitenkin aina jossakin määrin tulkintakysymys. Tätä nykyä on viranomaisilla oikeus ja velvollisuus estää vapaan sanan sellaista käyttämistä, joka tähtää voimassaolevan valtiojärjestyksemme väkivaltaiseen kumoamiseen tai sen halventamiseen taikka joka on hyvien tapojen kanssa ristiriidassa. Varsinkin kahdessa viimemainitussa tapauksessa saattaakin tulkintakysymys usein muodostua vaikeaksi, ja tästä syystä onkin säädetty, että se on asetettava tuomioistuimen lopullisesti ratkaistavaksi.

On luonnollista ja inhimillistä, että juuri vallassa oleva ryhmä tai henkilö voi olla taipuvainen sovelluttamaan mahdollisimman ankarassa muodossa hallitusmuodon ja viranomaisten halventamista koskevaa kieltoa, koska tuo lakipykälä tarjoutuu heille välikappaleena heidän valtansa säilyttämiseksi. Juriidiselta niinkuin siveelliseltäkin kannalta on kuitenkin tehtävä selvä ero halventamisen ja ankarankin arvostelun välillä. Jos arvostelu esimerkiksi saa silmiinpistävän räikeän muodon siitä syystä, että joku arvosteltu epäkohta on itse asiassa sellaisenaan räikeä, niin ei tätä saa katsoa halventamiseksi, vaan sellaisesta voidaan puhua ainoastaan silloin, kun arvostelu tahallisesti esittää k.o. epäkohdan totuudenvastaisesti suurempana kuin se itse asiassa on, tai jos sitä arvosteltaessa käytetään selvästi räikeämpää kieltä kuin mikä epäkohdan täydelliseen paljastamiseen olisi ollut tarpeellista. Hyvien tapojen loukkaamista koskeva kielto taas lähinnä tähtää siveellisiä tunteita loukkaavien tai muuten raakojen sanojen käytön estämiseen, eikä sitäkään ole lupa pitää minkäänlaisena valttina vallan säilyttämimiseksi määrättyjen ryhmien tai henkilöiden käsissä.

Mitkään näistä lainkohdista eivät määrittele noita demokratian puitteita, joita vapaa sana valtiollisessa elämässä ei muka saisi ylittää. Tekijän ajatus, että pelissä on pysyttävä sovittujen pelisääntöjen puitteissa, on tietenkin oikea, ja sitä tukemassa ja toteuttamassa onkin lain määräys, jonka mukaan ei saa pyrkiä voimassaolevan valtiomuodon väkivaltaiseen muuttamiseen. Sen sijaan ei ole olemassa mitään sellaista lakia tai lainkohtaa, jonka mukaan ei saisi pyrkiä edes laillistakaan tietä perustuslainkin muuttamiseen. Päin vastoin on olemassa lainkohta, joka määrää minkälainen äänten määräenemmistö juuri siihen vaaditaan. Tällä viimemainitulla lainkohdalla on kansa määrätietoisesti rajoittanut täysivaltaisuutensa siten, että se on suojannut tärkeimpiä lakejaan tilapäisesti aikaansaatettujen ja siis mahdollisesti epäkypsien äänestämistuloksien vaikutukselta, mikä onkin aivan paikallaan. Mutta tämä ei suinkaan merkitse, että kansa olisi perustuslakien muuttamisen suhteen kokonaan kieltäytynyt täysivaltaisuudestaan ja siirtänyt koko perustuslain mahdollista muuttamista koskevan kysymyksen siitä riippuvaksi, miten sisäasiainministeri ja tuomioistuimet tulkitsevat edellämainittuja, halventamista ja hyviä tapoja koskevia lainkohtia. "Demokratian itsepuolustus"-nimisen kirjan tekijä on siis alussa lainaamassamme kappaleessa harhaantunut itse asiassa esittämään aivan kansanvallanvastaisen ajatuksen.

Edelläesitetyn käsitteiden selvittelyn perusteella tulee meidän nyt tehdä tarpeelliset johtopäätökset.

Kansanvallan ydin ei olekaan niin vaikeasti määriteltävissä. Se ilmenee puhtaana ja selvänä juuri kansan täysivaltaisuuden periaatteen muodossa, jota ei kukaan muu kuin kansa itse saa rajoittaa. Toisin sanoen tämä periaate merkitsee, että kansaa on hallittava oman tahtonsa mukaisesti eikä sitä saa hallita sen omaa tahtoa vastaan, mitä viimeksimainittua hallitustapaa sanotaan "sorroksi".

Koska olosuhteet ja ihmisten elämä jatkuvasti, päivä päivältä muuttuvat, ja koska lakien tarkoitus on järjestää ja ohjata ihmisten yhteiskunnallista elämää, niin on selvä, että lakienkin täytyy muuttua olosuhteitten ja elämän mukaan. Juuri sitä varten ovatkin lainsäädäntöelimet, kuten esimerkiksi kansaneduskunta, tarpeen vaatimia ja olemassa. Ja kansan täysivaltaisuus kohdistuu tällöin ehdottomasti kaikkiin lakeihin, myöskin perustuslakeihin. Viimemainittujen suhteen kansa on vain suvainnut muodostaa pelin säännöt — käyttääksemme kirjan tekijän vertauskuvaa — jonkin verran ankarammiksi, mutta ei missään tapauksessa sulkenut itseänsä pois pelistä.

Tämä taas merkitsee, että kansa on oikeutettu julkituomaan mielipiteitä ja pohtimaan niitä perustuslain muuttamisen suhteen aivan samalla tavalla kuin muittenkin lakien muuttamisen suhteen, mikä käytännössä tapahtuu siten, että yksityisillä henkilöillä ja kansalaisryhmillä on oikeus ja vapaus tuoda julkisuuteen mielipiteitään, ehdotuksiaan ja perustelujaan, kansan arvosteltavaksi. Periaatteellisesti tämä oikeus kuuluu jopa teoreettiselle kommunismillekin. Kommunismi ei ole sen vuoksi Suomessa kielletty, että sen kannattama valtiomuoto niin oleellisesti eroaa nykyisestä valtiomuodostamme, vaan sen tähden, että se aivan ilmeisesti toimii voimassa olevien lakien vastaisesti. Se pyrkii avoimesti valtiomuodon muuttamiseen väkivaltaista tietä, mikä on kielletty. Milloin se koettaa salata tätä pyrkimystään, se toimii epärehellisesti ja valheellisesti, mikä on aivan selvästi siveellisiä tunteita loukkaavaa ja hyvien tapojen vastaista. Se ei rajoitu esittämään Neuvostoliiton valtiomuotoa ja olosuhteita esikuvana, josta muka sen mielestä pitäisi oman maamme hyväksi ottaa oppia, vaan se pyrkii edistämään Neuvostoliiton tarkoitusperiä oman maamme vahingoksi, mikä on selvästi valtiopetoksellista.

Kansalaisten selvänä oikeutena kansanvaltaisessa maassa on siis ehdottaa perustuslainkin muuttamista ja pyrkiä sellaisen muuttamisen toteuttamiseen, kunhan vain asianomainen toiminta pysyy voimassa olevien lakien puitteissa ja muutos tapahtuu laissa määrätyllä äänten määräenemmistöllä. Ajatus, etteivät muka sellaiset kansalaiset taikka kansalaisryhmät, jotka pyrkivät nykyisen valtiomuodon jonkin kukistaa poliittinen vastustaja osoittautui siis voimakkaammaksi kuin kansanvaltaisuuden hengessä ja periaatteissa pysyminen. Ja koska siis juuri demokratiamme oli halukas uhraamaan painovapauden saavuttaakseen nopeasti määrätyn poliittisen tarkoitusperän, niin eihän terveen järjen nimessä voi laskea sen *ansioksi*, että oikeuslaitos sitten *vastoin* sisäasiainministerin ja eduskunnan enemmistön tahtoa pelasti meille painovapautemme.

Göteborgissa hiljattain pitämässään puheessa huomautti Ruotsin ulkoasiainministeri, Sandler, että "vaatimus saada ulkoapäin määrätä vapaassa maassa esilletulevia mielipiteitä on sopimaton". Yhdymme täydellisesti hänen sanoihinsa. Älköön siis meille *ulkoapäin* tuotu marxilaisuus yrittäkö määrätä, mitkä mielipiteet vapaat Suomen kansalaiset saavat lausua julki, ja mitkä ei! Älkööt Ruotsin vapaamuurarilliset virtaukset, älköötkä maailman kansainväliset juutalaispiirit yrittäkö *ulkoapäin* tukahduttaa suomalaisten sanan vapautta! Ja mikäli on taas ainoastaan kysymys siitä, että juutalaisten, vapaamuurarien ja marxilaisten ajattelutapa on vaikuttanut eräiden suomalaisten mielipiteiden muodostumiseen, niin miksei esimerkiksi italialaisten tai saksalaisten — tai vaikkapa brasilialaisten tai hottentottien — ajattelutapa saisi vaikuttaa täällä samalla tavalla. Täytyyhän oikeus ja laki ja vapaus olla sama kaikille. Ainoastaan silloin, jos joku suomalainen antaa houkutella itsensä *rikollisien* mielipiteiden esittämiseen, on lain käsi kohdistuva häneen, ja silloin taas aivan siitä huolimatta miltä ulkomaalaiselta taholta nuo rikolliset mielipiteet ovat kotoisin. Siis — kiitos sanoistanne, herra Sandler, siitäkin huolimatta, että sanallanne "ulkoapäin" lienette tarkoittanut nimenomaan vain "Saksasta päin". Omasta puolestamme liitämme siihen vielä sanat: "tai mistä päin tahansa."

kinlaiseen muuttamiseen — taikka sanokaamme pelin sääntöjen muuttamiseen — olisi osallisia kansanvallan edellyttämään vähemmistösuojaan, on sekä loogillista, siveellistä että juriidista perustaa vailla. Niin on asian laita silloinkin, vaikka ehdotetut muutokset oleellisesti poikkeaisivatkin siitä, mitä joku yksityinen henkilö taikka kokonainen kansalaisryhmä pitää "demokraattisena". Siitäkin seikasta päättää näet kansa itse — sen itsensä asiaa varten määräämällä äänten määräenemmistöllä. Kaikista vähiten saa joku henkilö tai ryhmä kansan asemesta pidättää itselleen ratkaisuvallan kysymyksessä, mikä järjestelmä — kuten esimerkiksi puolueparlamentarismi — on pidettävä niin oleellisesti kansanvaltaan kuuluvana, ettei se olisi itse kansanvallan olemuksesta eroitettavissa, ja ettei muka kansanvalta olisi millään tavalla ilman sitä toteutettavissa. Tai käyttääksemme vielä kerran kirjan tekijän vertauskuvaa: Koska se on kansa itse, joka pelaa, niin sille itselle — ja *ainoastaan* sille itselle — kuuluu myöskin oikeus tahtonsa mukaan valita ja muuttaakin pelin säännöt, ja tässäkään kysymyksessä ei liioin kukaan muu kuin itse kansa ole oikeutettu rajoittamaan kansalaisten ja kansalaisryhmien sanan vapautta.

"Demokratian itsepuolustus"-kirjan tekijää näyttää erikoisesti huolestuttavan ajatus, että jokin valtiollinen ryhmä, enemmistön saavutettuaan, voisi tukkia kaikkien muitten ryhmien suut ja siten kieltää heiltä kansanvallalle luonteenomaisen vähemmistösuojan, mikä tietysti merkitsisi sortoa. Tämä vaara on epäilemättä olemassa ja se on torjuttava. Mutta sitä ei ole torjuttava tekijän kannattamalla tavalla, ei siten, että vallassa olevan ryhmän asettamat viranomaiset ottavat itselleen määrittelemis- ja määräämisvallan asiassa, joka kuuluu ainoastaan kansan kokonaisuudelle. Toisin sanoen: **ei sillä tavalla, että enemmistönä oleva ryhmä — "demokratian itsepuolustuksen" nimessä — ryhtyy itse harjoittamaan sortoa, muka estääkseen** jonkun toisen ryhmän sortamiseen ryhtymisen. Ei edes eduskunnalla voida katsoa olevan tähän oikeutta ennen kuin kansalla on uusien vaalien avulla ollut tilaisuus määrätä nimenomaan sellaiset henkilöt tahtonsa toteuttajiksi, joille se haluaa juuri *tämän* tehtävän uskoa. Ainakin kunnes näin on tapahtunut ja näin valittu eduskunta on sanonut sanansa, on sellaisillekin ryhmille myönnettävä sanan vapaus, jotka puoltavat "pelin sääntöjen muuttamista" laillista tietä. Sitä vastoin täytyy viranomaisten kyllä tarkoin valvoa, että k.o. ryhmä todellakin vilpittömästi aikoo seurata ja seuraakin pelin vielä voimassaolevia sääntöjä, eikä esimerkiksi kommunistien tavoin vain teeskentele niitten noudattamista ja kannattamista.

Mitä erikoisesti niin sanottuun "uuteen suuntaan" eli "autoritääriseen kansanvaltaan" tulee, niin se — oikein ymmärrettynä — ei suinkaan tähtää muitten ryhmien suun tukkimiseen jonkin määrätyn "oman" ryhmänsä eduksi. Vaan kysymys on entistä ankarampien pätevyys- ja rehellisyysvaatimuksien ehdoksi tekemisestä valtiollisten asioiden hoitoon osallistumiselle. Sellaisia rehellisyys- ja pätevyysvaatimuksia asettaa nyt vallassa oleva demokratiakin: äänioikeutta ei myönnetä kansalaisluottamusta vailla oleville henkilöille (rehellisyysvaatimus) eikä määrätyn ikärajan alapuolella oleville henkilöille (pätevyysvaatimus). Nämä kaksi vaatimusta tahtoo uusi suunta varsin huomattavasti kovennettavaksi, tavalla, jonka seikkaperäinen selostaminen vaatii oman, perusteellisen selvittelynsä. Kovennettavaksi, varsinkin sellaisten henkilöitten suhteen, jotka pyrkivät nousemaan johtaviin asemiin yhteiskunnassa, jotta **kansa voi** asettaa **heidät vastaavasti ankaramman henkilökohtaisen** vastuuvelvollisuuden alaisuuteen. **Lisäksi tahtoo uusi** suunta jättää useimmat päivän n.s. juoksevat kysymykset — jotka tavallisesti ovat teknillistä ja juuri pätevyyttä vaativaa laatua — k.o. aineksien vastuulle ja vedota kansanedustajien tai koko kansan oikeustajuntaan vain kaikkein suurimmissa, ratkaisevissa, kansakunnan elämän perustaa koskevissa kysymyksissä, sekä tärkeimmissä, henkilökohtaisissa luottamuskysymyksissä.

Tällöin täytyy kuitenkin kaikilla kansalaisilla olla sekä lain edessä että käytännössäkin — sosialisesta asemasta, varallisuudesta y.m.s. riippumatta — aivan yhtäläinen oikeus pätevyyden hankkimiseen ja toteennäyttämiseen, niin että kysymys missä määrin itsekukin kansalainen saa osallistua valtiollisten asioiden hoitoon jääpi todellakin ainoastaan hänen rehellisyydestään ja pätevyydestään riippuvaiseksi. Sikäli kun tällä pohjalla pysytään ei siinä ole mitään kansanvallan ydinajatuksen vastaista, ja mikäli ei taas pysytä tällä pohjalla, niin silloin ei olekaan kysymys aidosta, vaan väärennetystä "uudesta suunnasta", jonka valtaanpääseminen tietenkin on estettävä — siinäkin tapauksessa, että se käyttää "demokratian itsepuolustusta" kilpenään.

IKL:n toiminnan kieltämistä koskevan asian julkinen käsittely on osoittanut, että tässä kyseessäolevien, koko kansallemme äärettömän tärkeiden ongelmien alalla meillä tätä nykyä vallitsee huolestuttava käsitteiden sekasorto. Lakimiehemmekin, ja niitten joukossa alan etevimmät, tunnetuimmat ja arvovaltaisimmat miehet, ovat siinä tuoneet julki toisistaan jyrkästi eroavia ajatuksia ja katsantokantoja. Kyseessä on lopultakin *kansanvallan, oikeuden ja vapauden turvaaminen*, ja on erinomaisen tärkeää, että jokainen kansalainen **maassamme voi muodostaa itselleen** siitä selvän käsityksen. Eikä asia todellisuudessa olekaan niin monimutkainen kuin miksi se on tekemällä tehty. Ennen kaikkea meidän tulee näiden ongelmien ratkaisemiseksi muodostaa itsellemme selvä **kuva** OIKEUDEN ja VALLAN välisestä **oikeasta** keskinäisestä **suhteesta**. Tämä suhde kuvastuu **seuraavissa** yksinkertaisissa **periaatteissa**, jotka antavat meille varman ja luotettavan mittapuun koko kysymyksen arvostelemiseksi:

***Oikeuden ja vallan tulee tukea toinen toistansa. Valtaa ei ole käytettävä sen itsensä tukemiseen** (mikä johtaisi sortoon), **vaan vallan ainoana tehtävänä on tukea oikeutta. Oikeuden on taas oltava vallan ainoana tukena. Mitä viranomaisten tulee tehdä tai jättää tekemättä, sen määrää oikeus. Ja mikä on oikeus, sen määrää kansa, joka on tässä asiassa täysivaltainen.**

Mitä kansa määrää oikeutena pidettäväksi riippuu taas kansan oikeustajunnasta. Viimeksimainittua on kahta lajia, nimittäin:

1. Pohjoismaalainen (eli "arjalainen") oikeustajunta, joka kysyy:
"Teenkö minä oikein, tehdessäni näin?",
sekä
2. **Juutalais-kansainvälinen oikeustajunta, joka kysyy:**
"Onko minulla oikeus tehdä näin?"

Edellinen oikeustajunta käsittää **oikeuden periaatteen kansan yhteishyvää palvelevana, velvoittavana mittapuuna. Jälkimmäinen** oikeustajunta **taas käsittää** oikeuden **jokaisen yksityisen henkilön** välikappaleena itsekkäiden etujensa edistämiseksi toisten ihmisten kustannuksella.

Lukija — jos olet ***suomalainen***, pysähdy hetkeksi tutkimaan itseäsi ja ratkaise kumpaako oikeustajunnan laatua sinä edustat!

Juutalaisemigrantit harrastavat avioliittohuijausta.

Ruotsalaisen aviomiehen "hinta" vaihtelee 3.000—5.000 kruunuun.

Jo useampia vuosia sitten sai Sveitsin lehdistä lukea ilmoituksia, joissa juutalaiset naiset etsivät itselleen "muodollisia" sveitsiläisiä aviomiehiä, päästäkseen siten Sveitsin "kansalaisiksi" ja saadakseen jäädä maahan. Emme tiedä minkälaisia hintoja juutalaisnaisilla oli tapana maksaa sellaisista "muodollisista" aviomiehistä, mutta joka tapauksessa noilta miehiltä vaadittiin allekirjoitus, jolla sitoutuivat olemaan esittämättä aviomiehelle lain mukaan kuuluvia oikeuksia sekä heti avioliiton solmimisen jälkeen jättämään asianomaisille viranomaisille avioerohakemuksen.

Nähtävästi tämä menetelmä osoittautui kuitenkin siksi tehokkaaksi, että sen sovellutamiseen on nyttemmin ryhdytty muissakin maissa. Niinpä tukholmalainen sanomalehti AFTONBLADET kertoo, että sellaiset "muodolliset" avioliitot kuuluvat nyttemmin päiväjärjestykseen myöskin Ruotsissa. Tiedot tästä on lehti saanut itse menetelmän eri uhreilta. Ruotsalaisen "muodollisen" aviomiehen hinta on vaihdellut kolmestatuhannesta viiteentuhanteen kruunuun "kappaleelta". Ja myytävinä on etupäässä ollut ravintoloiden tarjoilijoita ynnä kaikenmoisia irtolaisia.

Näinä päivinä on Englannistakin kuulunut samankaltaisia tapauksia. Englantilaiset lienevät kuitenkin jonkin verran "kalliimpia". Niinpä Lontoon kuuluisa etsivä-osasto "Scotland Yard" on paljastanut tapauksen, jossa juutalaisnainen oli "muodollisesta" aviomiehestä tarjonnut 60 puntaa ja "kaupan päälle" lisäksi vielä uuden puvun. Tähän ansaan olikin mennyt muuan Albert William Fordham-niminen työläinen. Mutta juutalaisnainen pettikin häntä, eikä maksanut kuin 35 puntaa. Kuinka oli puvun laita emme tiedä. Joka tapauksessa "aviomies" ei tyytynyt tähän, josta syystä syntyi rettelö. Ja tällöin tulikin päivänvaloon, että Fordham oli jo naimisissa ja että hänellä oli 12 lasta. Hän oli ollut taloudellisessa ahdinkotilassa ja oli aikonut tällä tavalla "parantaa" asemaansa. Hän oli muuten siksi "yksinkertainen" mies, ettei hän edes katsonut tehneensä mitään väärää. Niin hän sanoikin tuomarille, viitaten siihen, että "kaupan" välittäjä oli nimenomaan korostanut kysymyksen olevan vain "muodollisesta" avioliitosta, mistä syystä hän ei olisi muka tehnyt itseänsä kaksiavioon syypääksi. Hänelle määrättiin kuitenkin neljä kuukautta vankeutta, ja juutalaisnaisparka menetti "aviomiehensä"! Useammassa maassa toimiva tällä k.o. alalla oikeat kiinteästi järjestetyt välitystoimistot.

Koska nyttemmin saapuu Suomeen myöskin paljon juutalaisia ja juutalaisnaisia, niin olisi hauska tietää, minkä hintaiseksi viimemainitut tulevat arvioimaan suomalaisia "muodollisia" aviomiehiä!

Tilatkaa

SINIRISTI!

Nyt se alkaa!

Jo porvaristolehdistömmekin on viime aikoina tiennyt kertoa juutalaisten emigranttien Suomessa toimeenpanemista petoksista. Voimme tyynesti ennustaa, että tämä vain on alkua siitä, mitä vielä saamme oppia juutalaiskansan kiitollisuudesta niitä maita kohtaan, jotka ovat päästäneet heitä rajojensa sisäpuolelle. Asia on nimittäin niin, ettei juutalainen ole koskaan missään suhteessa näyttänyt eikä tuntenut minkäänlaista kiitollisuutta ei-juutalaisia kohtaan, sillä heistä eivät nämä ole ihmisten arvoisia, vaan Jehovalta saatuja heidän petettäväkseen ja nyljettäväkseen. Heidän röyhkeydellänsä ei ole mitään rajaa. Ja ellei aseteta estettä juutalaisten maahan tulvaamiselle, saa koko Suomen kansa pian ruveta käymään kädet taskuissa, sillä suurin prosentti maailman taskuvarkaista on juutalaisia. Me vaadimme, että hallitus ehdottomasti kieltää uusilta juutalaisilta maahan pääsyn, ja että ne, jotka jo ovat täällä, mitä pikimmin lähetetään pois. On ehdottomasti saatava voimaan laki, jonka mukaan Suomen kansalainen ei saa mennä naimisiin juutalaisnaikkosen kanssa.

Puhkesiko takatasku?

"Oikeuslaitoksemme on hyvän tuulettamisen tarpeessa."

"Tämä erehtymättömyyden suojaan siirretty ja arvostelusta vapautettu laitos on saatettu samaan asemaan kuin paavinistuin roomalaiskatolisessa kirkossa, ja se on sille vahingoksi."

(Ministeri Väinö Tannerin Kotkan työväenyhdistyksen 50-vuotisjuhlassa 12. 12. 1938 pitämästä puheesta).

Monen sukupolven ajan saivat esi-isämme tehdä sitkeästi työtä, ennen kuin Pohjolassamme laillinen yhteiskuntajärjestys astui väkevimpien raa'an nyrkkivallan tilalle.

Tuo laillinen yhteiskuntajärjestys on perinnöistämme kallein. Siihen rakentuu koko kulttuurimme. Sen tehtävänä on turvata heikommat väkevämpien mielivallalta. Ilman sitä muuttuisivat ihmiset aivan lyhyessa ajassa petolaumaksi, ja elintasomme alenisi metsän villien eläinten elintason vertaiseksi.

Mikä on oleva laki, sen päättää kansa. Juuri tämä onkin kansanvallan ydin.

Tuomioistuimen tehtävänä on taas voimassaolevien lakien sovelluttaminen käytännöllisen elämän yksityisiin tapauksiin. Tämä tehtävä vaatii ehdottomasti ammatillista pätevyyttä ja puolueettomuutta. Sentähden ei voida sallia kenenkä tahansa toimia tuomarina, vaan yliopistomme kasvattaa asiaa varten henkilöitä, joiden pätevyyteen kansa voi luottaa. Ja puolueettomina voivat tuomarit olla ainoastaan siinä tapauksessa, että yhteiskunta ehdottomasti suojelee heitä kaikesta, mikä voisi olla omiaan työntämään tai houkuttelemaan heidät pois puolueettomuuden tieltä. Sentähden onkin ehdottomasti välttämätöntä, ettei tuomarin tarvitse peljätä virkansa — ja siis toimeentulonsa — menettämistä niin kauan kun hän toimii voimassa olevien lakien ja omantuntonsa puitteissa. On välttämätöntä, että tämä toimeentulo on siksi riittävä, ettei tuomareita voi lahjomalla houkutella oikealta tieltä pois. On välttämätöntä, ettei mikään virasto tai laitos, hallitus ja eduskunta lukuunotettuina, saa millään tavalla tai millään toimenpiteillä uhata tai painostaa tuomaria hänen tehtävänsä suorituksessa. Kansa on eduskunnan välityksellä sikäli riittävästi tuomarien ja tuomioistuimien yläpuolella, että se heille määrää mikä on oleva laki. Nämä määräykset ovat ehdottomasti tuomareita ja tuomioistuimia sitovia. Mutta yhtä sitova on periaate, ettei tuomareita saa millään tavalla uhata tai häiritä näitten määräyksien käytäntöön sovelluttamisessa.

Tässä on siis kyseessä periaate, joka on koko yhteiskuntamme, kulttuurimme, elintasomme ja toimeentulomahdollisuuksiemme peruskivenä. Jos se hiemankaan muutetaan paikastaan, niin siitä seuraa välttämätön romahdus. Sen osoittaa ihmiskunnan koko historia selvyydellä, joka ei jätä millekään epäilykselle sijaa.

Varsinkin juuri työväelle ja yleensä yhteiskunnan vähäosaisille aineksille, on lain turva tarpeellisempi kuin muille, koska he yksityisinä henkilöinä muodostavat juuri heikomman asemassa olevia kansalaisia. Myöntäkäämme, että yhteiskuntajärjestyksessämme on vielä suuriakin puutteellisuuksia, ettei se vielä suojele vähäosaisia niin tehokkaasti kuin olisi suotavaa. Sitä suuremmalla syyllä onkin huolellisesti vältettävä kaikkea mikä saattaisi tämänkin jo olemassaolevan, joskin vielä kehittämisen tarpeessa olevan, turvan murskatuksi.

Herra Tannerin nyt "takataskustaan" esilletuomat sanat vievät kommunisteiltakin loistavasti voiton. Sillä kommunistit tähtäävät nykyisen yhteiskuntamuotomme muuttamiseen ja haluavat tarkoitusta varten käyttää myöskin väkivaltaa — mutta herra Tannerin lausumat ajatukset kaivavat pohjan koko yhteiskuntaperiaatteen alta, josta seurauksena luonnon pakosta täytyy olla väkivallan periaatteellinen astuminen kerta kaikkiaan kaikkien järjestelmällisten yhteiskuntamuotojen tilalle. Siitä ei mitenkään voisi seurata mitään muuta kuin täydellinen romahdus ja sekasorto, josta ainoastaan muutamat harvat väkevimmät yksilöt säilyisivät sukuaan jatkamaan.

Elleivät nuo herra Tannerin sanat olisi olleet mustaa valkoisella "Suomen Sosialidemokraatissa" nähtävinä, niin tuskin kukaan olisi voinut pitää edes mahdollisena, että vastuunalaisessa toimessa oleva valtiomme virkamies on katsonut voivansa tuoda sellaisia ajatuksia julkisuuteen. Nähtävästi määrätyn suunnitelman epäonnistuminen on saattanut herra Tannerin sellaisen raivostumisen valtaan, että hän ei ole pystynyt riittävästi harkitsemaan lausumiensa sanojen periaatteellisia seurauksia. Taikka — paljastuiko nyt "takataskun" todellinen sisältö kaikessa kaameudessaan?

Kuinka paljon Suomen kansa sietää?

Pohjanmaalla sanotaan olevan tapana, että röyhkeilevä uhkaaja peukalo veitsenkärjellä kysyy toiselta: "Kuinka paljon sinä siedät?" ja siirtää peukaloa veistä myöten eteenpäin, kunnes toinen sanoo olevan kylliksi, jolloin uhkaaja työntää veitsen uhrinsa ruumiiseen.

Tätä tapaa tulee ilman muuta ajatelleeksi, kun seuraa sitä röyhkeää peliä, mitä marxilaiset ovat viime vuosien kuluessa pelanneet. Ja nyt — marxilaisten päästyä hallitukseen, ja sen jälkeen mitä ministeri Tanner viimeksi on ottanut esiin takataskustaan — tuntuu siltä kuin peukalo olisi jo siirtynyt niin pitkälle, ettei Suomen kansa voi enempää sietää. Vai kuinka? On tosiaan mielenkiintoista nähdä, pitääkö peukaloa siirtää vielä enemmän, niin että sama löyhkä on tuntuvissa kuin aikoina ennen punakapinaa, ennen kuin Suomen kansa reagoi? Suomen Sosialidemokraatti on järkiperäisesti ihaillut kaikkea, mikä maailmassa on punaista — Puna-Espanjaa myöten! Ja maalaisliitto istuu hyvänä toverina ja työskentelee tämän puolueen kanssa! Kysymme vielä: "Kuinka paljon Suomen kansa oikeastaan sietää?"

Saksan johtajan ja valtakunnankanslerin

Adolf Hitlerin

puhe Urheilupalatsissa Berliinissä

syyskuun 26 päivänä 1938

(Jatkoa edellisestä numerosta.)

Näinä viitenä vuotena on nyt yötä päivää työskennelty. Yhdellä ainoalla alalla olen onnistunut aikaansaamaan ymmärtämystä. Minä tulen siitä vielä puhumaan. Mutta siitä huolimatta olen edelleen seurannut varusteidenrajoittamisen ja aseistariisuutumispolitiikan ajatusta.

Minä olen näinä vuosina harjoittanut todella käytännöllistä rauhanpolitiikkaa.

Olen ryhtynyt kaikkiin, näköjään mahdottomiin kysymyksiin siinä lujassa tahdossa, että ne on ratkaistava rauhallisesti, yksinpä Saksan enemmän tai vähemmän merkittävistä eduista kieltäytymisen uhalla. Olen itse rintamasotilas ja tiedän, miten raskasta sota on. *Tahdoin säästää Saksan kansan siltä.* Olen sen jälkeen tarttunut tehtävään tehtävän perästä sillä lujalla vakaumuksella, että koetan kaikkeni tehdäkseni rauhallisen ratkaisun mahdolliseksi.

Vaikein kysymys, minkä näin edessäni, oli *Saksan ja Puolan välinen olosuhde.* Oli olemassa vaara, että "perivihollisuuden" olettamus valtaisi niin meidän kansamme kuin Puolankin. Sen tahdoin minä estää. Minä tiedän tarkkaan, ettei se olisi minulle onnistunut, jos Puolassa silloin olisi ollut demokraattinen valtiomuoto. Sillä nämä demokratiat, jotka vuotavat korulauseita rauhasta, ovat verenhimoisimpia sodan kiihoittajia. Mutta Puolassa ei hallinnut demokratia, vaan *mies.* Hänen kanssaan onnistuttiin vajaassa vuodessa aikaansaamaan sopimus, joka ensiksikin kymmeneksi vuodeksi periaatteessa syrjäytti yhteentörmäyksen vaaran. Me kaikki olemme vakuutetut siitä, että tämä sopimus tuo mukanaan jatkuvaa tyydytystä. Me käsitämme, että me olemme kaksi kansaa, joiden on elettävä toistensa vieressä ja joista toinen ei voi toistaan syrjäyttää. Valtio, joka käsittää 33 miljoonaa ihmistä, tulee aina tavoittelemaan merelle pääsyä. Sen vuoksi oli löydettävä yhteisymmärryksen tie.

(Jatkoa seuraavassa numerossa.)

Juuri painatuksen alaisena:

ENNEN SUOMENTAMATON JA SIIS

Suomen yleisölle tuntematon

Tohtori

Martti Lutherin

teos

"Juutalaisista ja heidän valheistaan",

joka valaisee nykyaikamme päivänpolttavinta kysymystä.

Tarkoin suomennettu Helsingin Yliopiston kirjastosta löydetystä alkuperäisestä tekstistä.

Kehoitamme arvoisia lukijoitamme jo ajoissa varmentamaan itselleen tämän mielenkiintoisen ja arvovaltaisen teoksen hankkimisen, täyttämällä allaolevan kupongin ja lähettämällä sen Kustannus O.Y. Vasaran osoitteella oheenliittäen 20:— Smk, jolloin teos lähetetään tilaajalle heti sen ilmestyttyä, postivapaasti. Kirjaa myydään suoraan kustantajan varastosta.

KUSTANNUS O.Y. VASARA, Helsinki, P. Roobertinkatu 10.
Lähettäkää T:ri Martti Lutherin teos "Juutalaisista ja heidän valheistaan", postivapaasti, osoitteella:

Smk. 20:- **seuraa oheellisena perittävä postiennakolla.**

Vapaamuurarius ja Rotary.

Meidän Rotary-herramme yrittävät edelleenkin uskotella meille, että he muka muodostavat hyvinkin epä-poliittisen seuran. Nyt on kuitenkin tullut päivänvaloon uusi todistus, joka kumoaa tämän väitteen. Kun nimittäin vapaamuurarius lakkautti toimintansa Tshekkiassa, katsoivat Rotarianitkin asiakseen lakkauttaa toimintansa. Osaksi Rotary-kerhot lakkautettiin, osaksi ne itse lakkauttivat toimintansa. Tämä tietysti todistaa, että he olivat hyvin läheisissä suhteissa vapaamuurariuteen ja ettei heidän omatuntonsa ollut puhdas. Sillä *muussa tapaksessahan* ei olisi ollut minkäänlaista syytä tällaiseen, solidaarisuutta todistavaan menettelytapaan.

Voimme kylläkin uskoa, ettei monikaan Rotariaani ole henkilökohtaisesti tietoinen tuosta läheisestä suhteesta vapaamuurariuteen. Heille selostamme tässä, mistä on kysymys:

Rotary-kerhojen alkuunpanijat ja tärkeimmät johtohenkilöt ovat useimmissa tapauksissa vapaamuurareita. Vapaamuurarius käyttää Rotary-kerhoja hyväkseen n. s. "esitarhoinaan". Mitään *virallista* yhteenkuuluvaisuutta ei ole, ja tähän perustuukin niitten Rotarykerhojen jäsenten, jotka eivät itse ole vapaamuurareita, "viattomuus". Rotary-kerhoissa vapaamuurarilliset johtomiehet tutustuvat muihin jäseniin ja varovaisella keskustelulla tarkkailevat heidän taipumuksiaan ja ajattelutapojaan, puhumatta alussa yhtään mitään siitä, mihin he oikeastaan tähtäävät. Ne henkilöt, jotka havaitaan vapaamuurariuden tarkoitusperien kannalta "sopiviksi", houkutellaan sitten jonkun vapaamuurariloosin "oppilaiksi" — muut jätetään edelleen luuloon, ettei Rotarylla ja vapaamuurariudella ole mitään tekemistä keskenään. Sitä paitsi hankkivat vapaamuurarit itselleen Rotarykerhon jäseniltä tärkeitä kaupallisia y. m. s. tietoja, koska Rotary-sääntöjen mukaan taloudellisen toiminnan eri alat ovat Rotary-kerhoissa melko tasapuolisesti edustettuina.

Vetoomus Siniristin lukijoille.

Seitsemän vuotta on Siniristi jo valaissut poliittisen elämän kulissientakaisia puolia. Alussa oltiin taipuvaisia pitämään kantaamme vain liian vilkkaan mielikuvituksen tuotteena. Tänään melkoinen osa maailmanlehdistöstä kirjoittaa jo noista asioista samaan henkeen kuin Siniristikin. Ennustuksemme, joihin oli suhtauduttu epäluuloisesti, ovat toinen toisensa jälkeen toteutuneet.

Itse asiassa poliittinen elämä onkin teatteria, jossa näyttelijät silmiemme edessä esittävät näkymättömien ohjaajien jakamat osansa. Mutta niinkuin sumussa purjehtiessamme tuntemattoman rannikon ääriviivat alkavat vähitellen välähtää esiin, niin maailmanpolitiikan todellinen tausta alkaa nyt jo vähitellen selvitä herääville kansoille. Tuon taustan keskeiseksi kohdaksi havaitsemme aatteen, joka kuvastuu seuraavassa, Englannissa ilmestyvän THE JEWISH WORLD (Juutalainen maailma) nimisen aikakauslehden 9. 2. 1883 päivätyn numeron julkilausumassa:

Juutalaisten hajaantuminen on tehnyt heistä kosmopoliittisen (s.o. kaikkialla maailmassa kotona olevan) **kansan. He muodostavat ainoan maailmankansalaiskunnan. Tässä ominaisuudessaan he tuntevat itsensä kutsutuiksi toimimaan, ja itse asiassa he toimivatkin, kansallisten ja rodullisten ominaisuuksiensa pakosta.**

Juutalaisten suuri päämäärä on, ettei heidän kohtalokseen tulisi jonakuna päivänä asettua johonkin maailman kulmaan yhtenäiseksi joukoksi, vaan että koko maailma tulisi juutalaisten opeilla kyllästetyksi, niin että tällä tavalla toteutuisi juutalaishengen valta koko maailmaa käsittävässä kansojen veljeskunnassa. Kaikkien muiden rotujen ja uskontojen tulee hävitä.

Kosmopoliittisena kansana ovat juutalaiset kohonneet sen järjestelymuodon yläpuolelle, jota kansallinen järjestelymuoto ihmisten elämässä edustaa. He eivät voi enää palata viimemainittuun järjestelymuotoon. He ovat tehneet koko maailman kotimaakseen ja yrittävät nyt saattaa muut kansat seuraamaan heidän esimerkkiään. He tekevät vielä enemmän: Toimintansa avulla kirjallisuudessa ja tieteessä sekä vallitsevan asemansa vaikutuksesta julkisen elämän kaikilla aloilla he murskaavat ja hävittävät ei-juutalaisten omalaatuisen ajattelutavan ja muovailevat siten heidän elämänsä juutalaisiin muotoihin ja juutalaiseen henkeen.

Maailma on nyt jaettu kahteen vastakkaiseen leiriin. Toisen muodostavat ne, jotka tahtovat, etteivät ainoastaan juutalaiset vaan kaikki kansat perustaisivat elämänsä kansalliselle pohjalle ja että kaikki sivistyskansat, ja siis myöskin juutalaiset, järjestäytyisivät asumaan määrätyllä maakamarallaan ja eläisivät sitten, toisiansa kunnioittaen, jalossa rauhallisessa kilpailussa ja vuorovaikutuksessa. Toisen taas muodostavat ne, jotka joko määrätietoisesti taikka juutalaisten kaikille muille paitsi itselleen saarnaaman kansainvälisyyden sokeasta ihailusta asettautuvat kannattamaan juutalaisten edelläkuvattua suuruudenunelmaa.

Vain noin neljännesvuosi sitten olivat nuo kaksi vastakkaista leiriä aseellisen yhteentörmäyksen partaalla. Ja sama vaara on edelleenkin tarjolla. On kysytty: »Onko Suomessakin olemassa juutalaiskysymys?» Se on olemassa, ja se kuuluu: Jos yhteentörmäys tapahtuu, eikä maallemme jää mahdolliseksi pysyä sen ulkopuolella, kumpaanko leiriin se tulee silloin kuulumaan?» Eikö tämä riitä juutalaiskysymykseksi?

Juutalaiskysymys on yleismaailmallinen, kaikille kansoille ja koko ihmiskunnalle yhteinen. Tuon suuruudenunelmansa toteuttamistarkoituksessa ovat juutalaiset näet taitavasti soluttautuneet varsinkin marxilaisuuteen, vapaamuurariuteen, maailmanlehdistöön, luottoliikkeeseen, kauppaan, tieteeseen, taiteeseen ja oikeusoppiin, suuremmassa tai pienemmässä määrässä muodostaen ne pyrkimyksiensä välikappaleiksi. Juuri tämän tähden onkin juutalaiskysymys nykyaikamme *keskeisin* ongelma. Ilman sen perusteellista tuntemusta on yleensä mahdotonta oikein oivaltaa maailman nykyistä menoa. Tästä johtuva vaara on sitä suurempi, kuta enemmän ihmiset jäävät sen todellisesta luonteesta tietämättömiksi. Sentähden yrittääkin juutalaisten välittömän tai *välillisen* vaikutusvallan alainen maailmanlehdistö kaikin keinoin salata ihmiskunnalta tuon keskeisen kysymyksen todellisen luonteen, jopa kieltää sen olemassaolonkin. Sentähden on vapaa valistustyö tällä alalla tärkeämpi kuin millään muulla julkisen elämän alalla. Ainoastaan juutalaiskysymyksen täydellisen oivaltamisen pohjalla se on yleensä ratkaistavissa, ja ennen kuin se on ratkaistu tulee maailma pysymään jatkuvassa kuohumistilassa.

Siniristi on ottanut tehtäväkseen selostaa aikamme poliittista elämää juuri tämän sen nykytärkeimmän ongelman valossa. Siinä mielessä se valaisee vapaamuurariutta, marxilaisuutta, luottoliikettä, julkista sanaa, talouselämän kysymyksiä, ulkomaan ja sisämaan politiikkaa j.n.e. Mutta tämän tehtävänsä voi Siniristi tehokkaasti suorittaa ainoastaan edellytyksellä, että sen lukijat tarmokkaasti levittävät sitä yhä laajeneviin piireihin. Tämänkin numeron kirjoitukset antanevat riittävän selvän kuvan sellaisen yhteistyön tarpeellisuudesta. Vetoamme siis tässä mielessä *kaikkiin* Siniristin lukijoihin: Tilatkaa Siniristi itsellenne ja sellaisille tuttavillenne, jotka mielestänne näissä asioissa kaipaavat lisää valaistusta! Hankkikaa Siniristille tilauksia ja kehoittakaa ystäviänne tekemään samoin! Auttakaa herättämään kansaamme näkemään mistä on nyt maailmassa kysymys!

Siniristi ilmestyy vuonna 1939 vähintäin kerran kuukaudessa, 8-sivuisena, hieman uudessa ulkoasussa. Vuositilauksen hinta on alennettu 20:— markaksi ja irtonumeroiden hinta on korotettu 2:— markkaan. Puoli vuosikertaa maksaa 14:— markkaa ja neljännes vuosikerta 8:— markkaa. Tilaushankinnasta myönnetään 20 %, jolloin ensimmäisestä 5:stä tilauksesta annetaan vapaa vuosikerta ja seuraavista tilauspalkkio rahassa.

Tilaushankinta-luettelo.

KUSTANNUS O/Y VASARA, HELSINKI, PIKKU ROOBERTINKATU 10.

Täten tilataan SINIRISTI lähetettäväksi seuraaville osoitteille:

Vuosik. kpl.	Nimi	Osoite

Smk. ______ seuraa oheellisena perittävä postiennakolla.

Lähettäjä: ....

Osoite: ....

SINIRISTI

Julkaisija:
Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki. P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.

Tilaushinnat v. 1939:

1/1 vuosik. ...... 20:—
1/2 " .... 14:—
1/4 " .... 8:—
Irtonum. .... 2:—

V. 1939 ilmestyy vähintäin 12 numeroa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.